

Három - millió - királyok

Igen, lassacskán már indultak volna. Ütött-kopott, ócska járgányaikkal már-már föl is kerekedtek. Ajándékokkal készültek mindhárman a megjósolt időben születő Gyermekekhez. De hiába pásztázták kamerákkal, távcsövekkel a csillagvilágok égboltozatának útvesztő ösvényeit. Csak nem tűnt fel sehonnét a fénycsóvát húzó, útirányt jelölő Hírnök. Némelyek afféle globális összeesküvésre gyanakodtak. (Nem alaptalanul.) Mások továbbra is vakon bíztak megrontott bölcselkedőikben, írástudóikban és főpapjaikban. Egyikük sem tudhatott a Planetáris Adatvédelmi Hivatal és a Világmédiaszolgáltató titkos megállapodásáról. Ez a legszigorúbb hivatali titoktartás jegyében arra kötelezte munkatársait, hogy a felfordulás elkerülése és a mindent fölülíró politikai stabilitás érdekében nem közölhetnek hírt az égbolton esetleg mégis bekövetkező fényjelenségről. Így persze arról sem szivárgott ki semmi, hogy a Mentális Pándémiák Megelőzését Szolgáló Pánegészségügyi Intézet már minden földrészen jó előre gondoskodott a közelgő Karácsonyhoz kapcsolódó prevenciós programokról. Ezek egyike akkor kezdődött, amikor az Eurázsiai Egyesült Államok egyik kicsiny országában Mirjam, ez a tizenhárom éves, hajléktalan kismama és szakadt párja, a harminchárom esztendő Juszef felkereste az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat Családvédelmi Szolgálatát. A kapu fölött szivárványszín zászló lengett. Benne kör alakban huszonnyolc csillag és ugyanennyi félhold kerülgette egymást. Az iroda ajtaja fölött egy **Cziffra Pulya** nevű alkalmazott nevét olvashatták. A fölötte húzódó felirat latin, görög, cirill, arab és kínai írásjelekkel hirdette:

AZ ABORTUSZ SZABADDÁ TESZ!

A védőnő előzékenyen helytel kínálta Mirjamot. Majd – miután kéretlenül is egy doboz gumi óvszert nyomott szakadt partnere, Juszef kezébe – a férfit a folyosóra küldte. – Itt, uram, mi nővédelmi kérdésekről fogunk beszélgetni!

Aztán az ajtó becsukása után széles, kegyes mosollyal belekezdett a szólamaiba. A Pánplanetáris Birodalom érdekeire hivatkozva (és persze a magukat még nőnek tartók választási szabadságának mindenek fölöttiségét hangoztatva) lehetőségeket vázolt fel. A viselős kismama megszeppenve, némi

szégyenkező érdeklődéssel hallgatta. Odakint, a folyosón a gondviselő, családfenntartó szereppel még most is nehezen barátkozó Juszef előbb bizalmatlanul, majd fokozódó irtózással vette sorra a falról rávicsorgó némberek fényképeit. Fölöttük a nagybetűs szlogen: **Ne szaporodjatok és ne szaporodjatok, ne öljétek a Földet!** A fotókról föltöltött szájú, szilikonkeblű hősnők igazolták történeteikkel, hogy „ők a mi legjobbjaink”. Ők voltak azok, akik a férfiuralom elleni küzdelemben a legtöbb haditettel, vagyis a legtöbb terhesség-megszakítással büszkélkedtek. Az egyik ilyen harcos beszámolójának trófeái kapcsán Juszef ezt olvasta: „Húszig számoltam...”

Közben a védőnő-védőférfi-védőnemtelen belevágott, hogy felvilágosítsa a kismamát. Értésére adta, hogy a saját, jól felfogott érdekében jobban tenné, ha lemondana a szülésről. Egy ilyen, abortuszt választó, szabad és emelkedett lelkületről tanúskodó döntés esetén ugyanis számíthat a hatóságok jótékony segítségére. Megszabadulhat a szülési fájdalmaktól, nem kell összetarhálniuk a gyermek táplálásával, neveltetésével és iskoláztatásával járó kiadásokat sem. Gyermeke miatt nem lesz kiszolgáltatva egy két lábon járó, beszélő szerszám (ezzel Juszefre célzott) megalázó önkényének. Egy ilyen, méltányos eljárás keretében nem kellene fizetnie (ha már úgy sincs miből) a „méh tartalmának kiürítéséért” sem. Tán még ingyenes fogamzásgátló tablettákat is fölírna nekik arra az időre, amíg eldöntik, hogy hozzájárulnak-e a teherbe esésért felelős petevezeték vagy ondóvezeték (jobb, ha a kettős biztonságot választják) abortusszal egyidejű elkötéséhez. További nyereség, hogy a beavatkozás napján egyszeri alkalommal – étkezési jegyre – ingyen ebédet kap a megéhült terhes. Párja pedig négyféle, világmárkás, dobozos sör közül válogathat...

Lefestette, mostanában mily sok veszély fenyegeti a túlnépesedett bolygót. Mindenki felelős közös anyánk jólétéért. A gyermekekre vágyók ócska és önző szempontjait félretéve kötelességünk megmenteni forró lázban égő, haldokló Földanyát. Mellesleg az anyák és a babák is komoly fertőzésveszélynek vannak kitéve. Mindenfelé felhőkben rajzanak a Zika-szúnyogok. Csípésük nyomán beteg gyermekek születnek s halnak meg még újszülöttként. A csapvízzel szintetikus ösztrogén folyik a poharunkba, ezért a sok autista, Down-kóros és nyitott hátgerincű baba. Na, és mondja már meg, kinek kell egy beteg gyerek?! Hát nem elég a maga baja?! Rosszalló fejcsóválással fogadta, hogy Mirjam – ha már nem használta az RU 486-os női önvédelmi vegyifegyvert, vagyis nem vette be ezt az abortusztablettát – miért nem szedett Czeizel-féle magzatvédő vitamint. Attól meg végleg elborzadni látszott, hogy még

terhesgondozáson sem járt. Mindebből az következik, hogy a kisbabája fogyatékos lesz...

Végül azért némi hamis enyhülést mutatott. Fölajánlotta, hogy fölveteti a kismamát a Nemzetközi Szövethelyreállító Szövetkezet (International Regenerativ Medicine) őssejt-donorokat nyilvántartó *Ecce homo* programjába. Ott ő is támogathatja majd a veszélyes betegségek (például az Alzheimer-kór, a cukorbetegség és a többi) leküzdését szolgáló orvostudományi kutatásokat. Ezek lényege, hogy az *abortus artificialis* után visszamaradó *abortumot* (értsd: a magzati életkorában elpusztított gyermek testmaradványait) további orvoscísérletek végzésére, tehát az egész emberiség szolgálatára ajánlhatja fel. Mily szép s nemes cselekedet?! Hogy milyen jó jónak lenni?!

A védőnő fölvilágosította, hogy a kórház javára akár már most is lemondhat a *fötusz* beavatkozás nyomán visszamaradó szöveteiről. De persze az se baj, ha nem teszi. A tájékozott beleegyezés jegyében azonban tudnia kell, hogy ilyenkor csak afféle biológiai szemétként kezelik a szétszedett babát. Veszélyes hulladékként egyszerűen ki fogják majd dobni. Egyezség esetén viszont akár egy új orvosgasztronómiai program részese is lehet. Ez a világméretű éhség elleni globális küzdelem jegyében magzatmaradványokból állít elő étkezési tablettát. Az abortuszt követő harmadik napon már be is jöhetnek a saját biomasszájukból készült ételadagjukért. A hűtést nem igénylő ételt megrendelésük szerint ízesítik majd pacalt, cigánypecsenyét vagy éppen lucskos káposztát idéző módon. Jót tesz az majd nekik. Javíthatják vele szegényes étrendjüket. Ha azonban étel helyett szívesebben innának *PepsiNext* üdítőt, akkor abból három palackkal kérhetnek. Ezt a napjainkban oly népszerű üdítőitalt magzati májból kivont ízfokozó anyaggal kísérletezték ki. (A palack oldalán olvasható is az ízfokozó alapanyag hivatalos elnevezése: *HEK-293* embrionális májszövet.)

Mirjam és partnere a törvényben megszabott három nap gondolkodási idő leteltével újra megjelent a védőnői szolgálatnál. Illendően megköszönték a korábbi tájékoztatást, de elmondták: nem élnének a lehetőségekkel. Már épp elhagyták volna Ciffra Pulya irodáját, amikor az homlokát ráncolva még utánuk szólt:

– Maguk ugyan ragaszkodhatnak a baba világra hozatalához. Mi azonban a rendszeres jövedelem hiányára, a megoldatlan lakáshelyzetre és a gyermek mindenképp fölötte jólétére tekintettel csak egyet tehetünk. Javasoljuk a kórházi

kollegáknak, hogy világra jötte után az újszülöttet azonnal szállítsák nevelőszülőkhöz!

Juzef akadékoskodó kérdésére a védőnő- védőférfi-védőnemtelen azt válaszolta, hogy az anyaoththonok túlszűfoltak, előjegyzéssel is hosszú hónapokat kéne várni. A szupermarketekben és futballstadionokban ugyan bőven lenne hely, de sem a fogyasztás templomai, sem az arénák nem valók a terheseeknek. Ezeken a helyeken még szoptatni is tilos. Az egyiket a gyermektelen anti-proletároknak, a másikat a nép bálványozott gladiátorainak *lé-te-sí-tet-ték*. Ne is reménykedjen hát, hogy a családja még az idén bárhol is fedél alá kerülhet.

A Czipfra Pulya utalt másra is. Arra, hogy az ilyen rendezetlen szociális körülmények között megszülető kölykök úgyszólván bűnözőkké válnak. Előbb-utóbb kereszten vagy kötélén végzik...

Ezek után köszönt el tőle Mirjam és Juzef. Alighogy becsukódott mögöttük az ajtó, a népesedési népbiztos tárcsázta a rendőrséget. Az irodai kamera felvétele mellett pontos személyleírást adott a furcsa látogatókról. Az idősebb férfit gyermek megrontásával gyanúsította...

*

Délután a kispapa örömhírrrel tért vissza a panelházi pincébe szokásos külvárosi kutatóútjáról. Megsúgta jegyesének, most már tudja, hová húzódhatnak. Úgy döntöttek, hogy kórház helyett, ha otthon nélkül is, de inkább „otthon” fognak szülni.

*

Az elhagyott gyárépület vastraverzes, rideg csarnokában tömegek tolongtak, tülekedtek. Itt magányos férfiak, amott egész családok, nők és gyerekek kucorogtak, vacogtak sáros, koszos takarók, rongyok halma, hegyei közt. Volt közöttük fehér, volt fekete, sárga. A bábeli nyelvzavar összes nyelve, népe itt kavargott, zibongott. Csak a szemük csillogott egyformán a gyéren fénylő, hatalmas betonhodályban. Akadtak itt csöndesek és akadt hangoskodó. Laktak itt szelídek és velük kötekedők. Az elromlott vécéfülke előtt ketten éppen a bűzös dobozmenyország melegebb magányáért verekedtek. Aztán hirtelen mindenki elcsitult. Ez akkor történt, amikor – úgy két órával később – a csarnok sarkából, a pöttömnyi irodafülke felől a zörejek és zajok, a hangfoszlányok és lábdobogások, a sírások és röhögések fölé egyszer csak fölkúszott – *egy vajúdó sikoly!*

Abban a nagy pillanatban mindenki elnémult. Aznap este nem csúfolták, verték egymást se szóval, se kézzel. Éjfél tájt az egyik, folyton kötekedő alak leemelt fülcimpájáról egy széles aranykarikát... Haragosa gyógykenőcsös tubusfélét halászott elő a zsákjából... Az pedig, aki eddig csak füstölt az iroda előtt, most tapintatosan elnyomta a cigarettát. Végül egy asszony dúdolni kezdett. Ismeretlen nyelven ismeretlen ének, tán a születésről...

Mirjam legalábbis erre gondolt, amikor három idegen kopogott a szalmaillatú iroda ajtaján, hogy *Allahu Akbar*-ral köszöntsék a szent családot...